

at Ministeriet ikke har taget Spørgsmaalet iforveien under Dverveelse, saa nøder, det der ved næsten sig selv til at forklare Forbeholdet paa den vrangte Maade. Naar nu f. Ex. Hs. Majestæt siger: Men hvorfor er jeg bleven sat i den ubehagelige Nødvendighed at skulle bryde et af to Løfter? Saa siger man først: Ja, D. Majestæt, det er det urimelige Folkethings Skyld, thi, var det gaaet ind paa det Forslag, som vi havde gjort, saa vilde denne Forlegenhed ikke have været tilstede; men Ministeriet glemmer naturligtviis, at Folkethinget ved sin Ed var forhindret fra at gaae ind derpaa, og, skulde det Raad ikke hjælpe, saa forklarer man naturligtviis Forbeholdet og siger: D. Majestæt har ifølge Forbeholdet Ret til at forandre Grundloven, idet man naturligtviis ikke kan tilstaae Hs. Majestæt, at man har foreslaaet noget Umuligt. Naar Ministeriet siger, at det har forsøgt Alt, for at fremme Fællesforfatningen, kan jeg saaledes ikke sjonne Andet, end at det ved Forordn. af 26de Juli har lagt den fuldstændigste Hindring iveien derfor; thi det har sat Sagen paa saadan et Punkt, at det næsten er umuligt at komme ud over den nærværende Tilstand. Dette anseer jeg som det 3die Punkt, der maa begrunde en Anklage. — Jeg kommer nu til det 4de Punkt. Naar man kunde tænke sig, at den givne Forsatning var en saadan, hvorefter Monarchiet kunde bestyres, en Forsatning, som var fornuftig og rimelig, ja, saa vilde jeg sige: at man dog havde havt et godt Maal for Die; men dette er saa langtsra Tilfeldet, at man netop har faaet en Fællesforfatning bragt i Forslag, der er saa langt som muligt fra hiint Maal. Det maatte maaskee være mig tilladt her at indsfyde den Bemærkning: I det gamle Grækenland vare der mange Slags Forsatninger, ligesom der ogsaa var Tænkere, som recenserede dem alle. En saadan Mand har netop ogsaa recenseret en saadan Forsatning som den, Ministeriet nu har givet, men han erklærede den for den værste af alle Slags Forsatninger. Jeg skal tillade mig lidt mere at udvillie, hvorfor; jeg vil først gjøre den Bemærkning, at det ikke alene er os Danste, som fordømme denne Forsatning, men, at ogsaa Holstenerne bedømme den paa samme Maade.

Den er stobt i Mønster af den holsteenske særlige Forsatning, og, da denne Forsatning foreslagdes de holsteenske Stænder, erklærede de fleste af Medlemmerne den for at være værre end Absolutismen, og jeg troer ogsaa, at de ville sælde den samme Dom over denne sidste Fællesforfatning af Ministeriet. Man vil dog indsee, at, naar et saadant Ministerraad, der er sammensat paa den angivne Maade, udøver sit Herredømme, saa bliver det, især da det ikke er forbundet med Collegier, saaledes som i gamle Dage, aldeles egenmægtigt, og kan foretage sig, hvad det vil. Det vil nemlig altid have det i sin Magt at vende sit constitutionelle Ansigt mod Kongen, men det absolute Ansigt mod Folkerepresentationen, og dermed kan det udrette, hvad det vil. Det er den meest despotiske Forsatning, som man kan opstille (Hør! Hør!). Det vil i Tidens Løb have til Følge, at, naar En af Ministrene gif af, de Efterstaaende da vilde completere sig selv, ligesom de naturligtviis ogsaa vilde besætte alle Landets Embeder paa den Maade, som dem syntes; Følgen vilde overhovedet blive, at Landet blev exploiteret i nogle enkelte fornemme Familiers Interessse. Det er dette, der ligger i Fællesforfatningen, efter Trd. af 26de Juli d. A., og ikke noget Andet. Jeg veed meget godt, jeg er fuldkommen overbevist om, at Ministrene ikke have villet noget Saadant, men af det i Forordn. af 26de Juli opstillede Princip vilde følge de antydede Conseqventser, og det er netop denne Veskaffenhed af Fællesforfatningen, som jeg anseer for den allerværste Anke mod Ministeriet. Jeg skal dog igien tilføie, at jeg ikke troer, at dette har været Ministeriets Hensigt, men, at Folket troer det, det er jeg overbevist om; hvad jeg har udvillet er den Side, hvorfra det seer Sagen, og jeg troer, at det ikke kan see den anderledes. Jeg for mit Vedkommende antager forøvrigt ikke, at Feilen ligger deri, at en Forordning som den af 26de Juli er udfkommen, jeg anseer den endogsaa for at være nødvendig, for at Hertugdømmernes Interessser kunde blive varetagne i Fællesanliggenderne, saaledes som vi for Kongeriget's Vedkommende varetage vore Interessser, indtil en Fællesforfatning kommer. Jeg billiger ogsaa, at en saadan Forordning